

i el grup dels seus derivats (cf. cast. *Aguas mestas* 'confluència'); cf. encara oc. *mesclalba* derivat de *mesclar*; que també hi ajudaria, i que ja es documenta també en l'occità dels trobadors, definit «mêlée».

En una séquia hi ha sempre barreja d'aigües; i més, quan està explotada per molins, com els que abunden al llarg de la Mestalla, i els que ja consten pel *Rept.* com situats arran de *Mislata* (Bof. 379.17). Allí on hi hagué més barreja d'aigües com en la gran séquia de *Mestalla*, s'imposà la infl. de *mestall* per l'etim. pop. catalana; en el cas de *Mislata*, en canvi, havent-se convertit en el nom d'una rica i extensa alqueria, quedà inalterada la forma mossàrab *Mislata* MISCLATA; amb la reducció de SCL a sl: fet inevitable per la transmissió de l'àrab, que en el seu sistema fonètic no tolera els grups de tres consonants.

Ja vaig dir en *DECat.* v 626n. que no té cap fonament l'etimologia aràbiga que de *Mestalla* suposa *AlcM*, fundant-se en una obra juvenil de Mz.Pi. (que no sabem qui la hi va suggerir, potser una de tantes lleugereses d'Oliver Asín). No hi ha tal mot conegut en àrab, ni és concebible que s'hi formés: l'arrel *syl* vol dir 'rajat', no pas 'escampar', i un mot **mostàla* no es documenta enlloc (ni Dozy, *Suppl.* I, 714, ni Lane, p. 1486) i no es pogué formar de *syl*, puix que en aquesta arrel no existeix la forma VIII.

Etimologia refermada pels diversos *HOMÒNIMS*:

2) Hi ha prop d'Alzira una séquia i partida que ha dut un nom, vacil·lant entre *Mislata*, *Mulata* i *Molata*; també *Muleta*, denominant una partida important d'aquest terme mun., a l'esq. del Xúquer. En la forma *Mislata* és com consta ja l'any 1826, en una obra que essent de caràcter tributari (el *Libro de Contribuciones* citat per Sarthou, *GGRV*, 124) ha de ser forma i grafia ben controlada i tradicional; allí figura, en efecte, al costat de *Toro*, que és on me la situà el meu inf. (entre «el Molí de Toro i Belasco», xxxi, 99.23); si bé aquell home vell em donà el nom com «*muleta*».

Ara bé la doble, i fins la triple, variant està confirmada: *IGC* posa la pda. «La *Mulata*» (sic), vora el riu Verd de Massalavés, a mig camí entre la ciutat d'Alzira i el límit d'aquest poble (39°0×39°13); però allí mateix es marca l'*Acequia de Mulata* (sense *la*), que va a ajuntar-se amb el barranc de *Toro*; i una altra «*Acequia de Moleta*», que ve del Riu Verd: ajuntant-se totes dues en te. de Benimuslem, sota una casa dita «*Tosal de Mulata*» (39°11×39°08); en efecte, a Benimuslem em confirmaren el nom en aquesta forma, com a nom de la séquia de *Mulata*, amb la «*sénia de Mulata*» i una pda. al N. i NO. del poble (121.21, 26, 122.26).

En conclusió, pda. extensa (3 k. d'E. a O., i 0k5 d'ample); uns 2 k. lluny del Xúquer, però amb sènies pertot, i dues séquies que hi conflueixen i que hi van a desaiugar al riu. En fi, *Muleta* consta com nom

d'un llogaret de moriscos, amb 10 cases a l'a. 1600 (*El Arch.* iv, 383).

És clar doncs, que aquí tenim, de nou, séquia i confluència, aiguabarraig. Amb formes *Mislata* / *Mulata* / *Moleta* (la darrera amb imela *ā> e*) o sigui una alternança *mi- / mo- / mu-* no gaire diferent de l'alternança *mi- / me- / ma-*, que hem constatat en el nom de *Mislata* ja en el *Rept.* (i *Mestalla* amb *me-*); si bé aquí en part es va perdre la *-s-* davant la sonora *l*, fet tan general en fonètica romànica (francès etc.), més que més la dels moriscos, on la *s* ja tirava a la pron. *b* dels andalusos. I ja és sabut que la irisació vocàlica *Me / Mi / Ma / Mu-* l'havia d'afavorir l'àrab vulgar hispànic, on aquests prefixos es barrejaren desbridadament; també hi ajudaria la influència dels mots cat. *molí* i *molre*, puix que la séquia, a *Moleta*, passa com hem vist, pel *Molí de ~*

3) *Mas de Mislata* en el te. de Vistabella del Maestrat, sota del Penyagolosa, muntanya rica d'aigües. I vora els masos antics, com aquest (xxxix, 81.6), hi ha regatge i per tant, confluències.

4) Altre *Mas de Mislata*, en el te. de la Puebla de Valverde: uns 20 k. SE. de Terol en direcció a Sogorb, per tant no pot ser lluny del riu de Mijares, potser vora la desembocadura de l'afl. dr. que baixa de La Puebla.

Amb *Mestalla* també podem citar *PARÒNIMS*, que poden tenir origen semblant

5) Tal com al costat de *Mislata* hem trobat *Mo-*, aquí tenim *MOSTALLA*, serra coneguda entre les comarques de Gandia i Dènia: «L'Horta de Gandia és tancada orogràficament per Bairent al N. i per *Mostalla* al sud» diu Mateu Llopis, *El P. Val.*, 106; *AlcM*: «serra de muntanyes entre Dènia i la *V. de Gallinera*»; oit *mostàla* a Oliva (xxxiii, 40.1) i *mustàla* a Pego (xxxiii, 108.5, 110.7).

Ningú com Cavanilles per informar-nos-hi de tot el detall geogràfic. Després de detallar les hortes i «azarbes» que travessen el te. d'Oliva, diu que *Mostalla* són els «cerros» que es lleven a llur extrem O. (II, 147); i a propòsit de les valls de Pego, Atzúbia i Ebo, pondera les séquies i marjals que des d'aquestes valls arriben fins a *Mostalla* (p. 148). No és doncs, infundat, que el nom li vingui del 'mestall' o 'Mestalla' de tants «azarbes» com té al peu; és clar que ultra l'alternança de l'àrab morisc *me- / mo-* hi ajudaria també la influència de *mostós* 'sucós', i els derivats tots de *most* (entre ells *mostalla* que és el nom valencià de la 'mostassa', *DECat.* v, 811b46).

6) Quant als noms menorquins *Mestall*, *Mestallera* (Migjorn Gran, XLIV, *Masc.* 65.1), i casa des *Mestall*, allí prop, així com *Es Mestallar*, mall., te. Sta. Eugènia (XI, 92.95): és clar que llur nom ve de la prod. de *mestall*, 'barreja de cereals' (notem l'ús amb art. *es Mestall*).

7) Hi ha un curiós NL antic a Múrcia que recorda